

ikke set det ogsaa i Adressen? Have vi ikke set, at Landsthinget erklærer, at det slet ikke har Banfælsighed ved at forhandle og komme ud af det med Ministeriet? Men det er dog en aldeles bestemt og høitidelig Stadfæstelse af, hvad vi sige, saa sandt som der er en afgjort, grundig og paa Overbevisningen støttet Meningsforskjæl mellem de to Thing, saa sandt er det, at naar Ministeriet godt kan komme ud af det med det ene Thing, kan det ikke komme ud af det med det andet Thing. Saad det allerede nu er anført af flere ærede Medlemmer, vil ogsaa jeg udtale, nemlig at jeg i den Paastand, at begge Rigsdagens Thing ere ligeberettigede, ser en Misfærdelse af Grundlovens Bud. Jeg ser i den et Forsøg paa endnu yderligere, end det skete i 1866, at indskrænke Rigsdagens, navnlig Folkethingets Myndighed. I 1866 skete der Indskrænkninger gennem Landsthingets Sammenfæring, og nu skulde det næste Skridt være rettet imod Folkethinget. Det behøver slet ikke at sies ved en Paragraf i Grundloven, thi naar man ikke er paa sin Post i Folkethinget, kan det let hændes, at man gennem forskjellige nye Fortolkninger af Grundlovsparagrafer naaer til at indskrænke Folkethingets Myndighed. Saalænge de Herrer ved Binduerne være i afgjort Flertal her i Salen, var det ganske i sin Orden, at de havde et Ministerium efter deres Hjerter, og da hørte vi aldeles ikke Tale om, at det skulde være urigtigt, at Regjeringen sluttede sig alvorligt til Folkethingets Flertal. Men lige saagnet der kommer et andet Flertal her i Salen, saa reiser man sig og modsætter sig, at det skal være Meinigen, at Regjeringen skal gaa paa samme Side som Folkethingets Flertal. Og denne Ligeberettigelse, som Regjeringen paastaar, at der er mellem de 2 Thing, erkjender den i Virkeligheden selv slet ikke. Hvis Ministeriet i Virkeligheden erkjendte, at Thingene ere ligeberettigede, maatte det dog tage lige Hensyn til begge Thing, men jeg tør paastaa — og det er vitterligt og er blevet mere og mere vitterligt, — at det Modsatte er Tilfældet. Ser man ikke, hvorledes Ministeriet stiller sig ligeoverfor Folkethinget i store og vigtige Reformspørgsmaal, som ligge den store Befolkning paa Hjerter? Men naar saadanne Lovforslag komme over i Landsthinget, ser man Regjeringen bruge hele sin Sidsydelse til at faae dem forfæstede, og Landsthinget — ja Landsthinget finder ingen Banfælsighed ved at arbejde sammen med det nuværende Ministerium! Ligeberettigheden mellem de to Thing anerkjendes altsaa i Virkeligheden ikke af Ministeriet. Og nu dette Ministerium selv! Jeg kan fatte mig for det derom, da det jo allerede er fremhævet af flere ærede Talere, hvorledes Medlemmerne af det nuværende Ministerium have været de, der gennem vor hele politiske Udvikling siden 1849 stadig ere gaaede i Spidsen for at indskrænke Grundloven af 1849 og stadig have været de, der hovedsaglig

have arbejdet hen til at faae den ene Indskrænkning vedtaget efter den anden, hver Gang. Forholdene have stillet sig saaledes, at der kunde blive Tale om en Forsatningsforandring. Har man ikke ogsaa hørt udtale her i selve Salen fra den Side, at det var naturligt, naar vort Fædreland blev saa stærkt beskaaret i sit Omraade, at da ogsaa vor Frihed bestjeres og liden Indskrænkning. Dette er udtalt af en af de Herrer her i Salen (Villem. J. L.: Det er aldrig blevet sagt!) Dette er udtalt af en af de Herrer her i Salen. (Villem. J. L.: Nei, det er fuldstændig urigtigt!) Dette er udtalt af en af de Herrer her i Salen, og det er jo slet ikke Andet, end hvad Gæstene have forklaret her under Grundlovskampen, nemlig at man allerede under den forrige Grundlovskamp lagde an paa at faae Indskrænkninger ind i Valgretten. Og foruden hele denne Modstand, som Ministeriet konsekvent og principielt har reist mod Folkethingets Flertal, maa man lægge Mærke til, hvorledes det har baaert sig ud i andre Anliggender. Det ærede Medlem for Christed Amts 4de Valgkreds sagde før, at hvis der blev Tale om en Forsættelse af Finansloven, naar vi sit et Ministerium som i sin Tid det Orstedste, saa vilde han være med dertil, men have vi da ikke set de samme Tendentser være sig i det nuværende Ministerium som i sin Tid i det Orstedste? Det ærede Medlem har jo selv bebudet Forspørgsler om et Par ganske interessante Ting i den Retning, Forspørgsler, som vi siden dog ikke have hørt Noget til, — jeg veed ikke Grunden til, at de ikke ere blevene fremmede. Men have vi ikke rundt omkring set Teen til forskjellige Bestræbelser fra det nuværende Ministeriums Side i samme Retning som fra det Orstedste? Mærker man, at man fra Oven faar Medhold i Sligt, begynde alle de smaa Herrer rundt om i Landet at være sig i samme Retning. Jeg har her liggende en „Forsjens Avis“ for i Dag, som beretter om, at en Politimester der i Naerheden ved et Møde, der blev holdt i et Hus, har forbudt Manden i Huset og de andre der Tilstedeværende at luffe Binduerne op, fordi de, der stode udenfor, ikke maatte høre Noget. Naar man efterhaanden mærker, at Sligt finder Medhold fra Oven, saa skulle vi snart faae mere af den Slags Ting at se omkring i Landet; thi der er Folk nok, der have Lust til at vise sig paa den Maade, naar de mærke, at det kan gaa. Have vi ikke hørt en af de ærede Ministre sige os i denne Sal, at det ikke var loyalt at gaa imod Lovforslag, der være bebudede i Kongens Throntale? Er det ikke ogsaa paa Veien til at bruge ukonstitutionelle Midler her i denne Sal at give en Antydning af, at man ikke er loyal, naar man tror at have Frihed til at behandle et Lovforslag, som man efter sin Overbevisning maa gjøre det, fordi dette Lovforslag er bebudet i Hans Majestæts Throntale? Svo husker ikke, hvorledes en Minister i den nuværende Regjering har for-